

Заради своя разумъ и увѣреніе нарочно, заради царскъ-тъ немилость и примѣрно поношеніе, както и заради свои-ты начала, Сурсувуль бѣ единъ отъ най-главны-ты помагачи при усмъртяваніе на отечество-то. А тѣй държеше себе си, или пò-добрѣ да рѣчемъ, тѣй твърдоглаво ся държеше о свои-ты начала, щото исклучително и единствено у тѣхъ видѣше народно-то спасеніе, и готовъ бѣ съ всичкъ-тъ важность на свое-то вліяніе да ся противи на всичко, щото не бы было противъ него.

Кое не бы было противъ него? И на що бы могълъ да ся противи Сурсувуль?

Отъ единъ странъ бѣ постъпание-то на Гърцы-ты съ Българы-ты, а отъ другъ, намѣренія-та, както на пр., кое-то имаше Ясень. На първы-ты благородный старецъ не можеше да ся противи, освѣнь ако да бѣхъ на своѣхъ собственихъ тщетахъ, или дори и за смѣткъ на своѣхъ-тъ сщцъ кървь. Що не бы далъ той, ако бы пѣкой царь допустилъ на Българіѣхъ да ся развива по Българскы! Ала имаше до толкова память и вѣдѣніе, та знаеше, какво туй не може да бѣде. Пъ това никому не казваше, за да не убіе хора-та, и задоволяваше ся съ това, дѣто бѣ увѣренъ въ себе си за невозможность-тъ, противъ коѣхъ-то видѣше цѣръ въ тыхо-то народно дѣйствианіе и въ примѣрно-то обнасяніе на оныя, кои-то имахъ силъ, вліяніе и значеніе. Оттова той и Ясень ся намирахъ въ таково взаимно отношеніе, както що е черно камъ бѣло. И Сурсувуль можеше да отрича. Можеше да ся опре на Ясеневи-ты намѣренія. Съ единъ рѣчь, можеше да ги унищожити. Въ тоя погледъ сила-та му бѣ незапѣщана и неограничена.

Сурсувуль и Ясень слагахъ ся помежду си, колко-то ся вече можеше, а то е негли оттова, защо-то ги при-